

Katjin D razred (1992–1996)

NAŠA RAZREDNIČARKA

Katja Pavlič Škerjanc je bila naša profesorica latinskega jezika in razredničarka v letih od 1992 do 1996.

Prehod v srednjo šolo prinaša privilegij osebnostnega osamovanja pa tudi novih odgovornosti in izzivov odraščanja. Pri Katji smo veliko časa namenjali temam, o katerih je koristno, da tudi mladostniki razmišljajo. Pogovori niso bili moralizirajoči, prej sproščujoči in poučni. Dobil si občutek, da te jemlje kot osebo, spoštljivo, sebi enakovredno. Tak odnos nam je bil večini dokaj tuj, saj smo bili drugje vajeni bolj avtoritativnih pedagoških pristopov.

Z njo smo se lahko pogovorili o vsem in vedno je bila pripravljena pomagati. Svoje delo razredničarke je jemala nadvse odgovorno in ga je dopolnjevala tudi z nudenjem učne pomoči pri drugih jezikih, ki so nekaterim povzročali težave.

Latinščina je bila za večino nekaj novega, kar se je kazalo v dodatnih pripravih in potrebnih ponovitvah pri preverjanjih znanja. Usmerjala je naš razvoj v klasično-humanističnem programu, skozi vsa štiri leta. Pri prvi uri pouka je razložila antične pomene naših imen. Nekaj spominov delimo v nadaljevanju.

Poleg učilnice je imela Katja svoj kabinet, kjer je že dišalo po antiki. Tam so potekali bolj resni pogovori, pa tudi priprave na različne popoldanske dogodke z druženjem na šolskih hodnikih ob medenem ali začinjenem vinu. Včasih je *cena Romana* z našo pomočjo nastala kar pri njej doma.

Osnove, naučene pri latinščini, pomagajo razumeti italijanščino. Ena od nas sedaj živi na Rižani pri Dekanih blizu Kopra. »Ko sem se preselila, sem se najprej morala naučiti italijanščine in v skupini začetnikov sem zaradi latinščine razumela skoraj vse, kar je bilo napisano v italijanščini. Najlepši spomin imam na latinske večere, kjer nam je Katja na res lep način približala življenje Rimljanov, tudi tako, da smo okušali različne recepte. Najbolj sem si zapomnila piščanca z medom in rozinami ter obleke, ki smo jih nosili. Tako, da še dandanes poskušam bližnje razveseliti s kakšno antično specialiteto. In nasploh čutim veliko naklonjenost do vsega, kar je povezano z Rimljani; ko gledam film o Asteriksu, se vedno spomnim na gimnazijske čase.«

Bilo je v drugem letniku, menda leta 1994 (Poljanci načeloma neradi računamo, sploh ne toliko nazaj), ko se je del drugega D razreda odločil udeležiti izbirne ekskurzije klasičnega programa v

Rim in Vatikan. Vodila jo je draga razredničarka (mislim, da smo že tedaj zelo cenili to dejstvo), ob podpori Toma Kajfeža, arheologa in profesorja zgodovine. Skupina si je ogledala tudi antične katakombe, do katerih je vodila Via Appia, vse izdatno strokovno podkrepljeno z obilico podatkov. V mrzlem zimskem popoldnevu je delu skupine nekoliko upadla koncentracija in se je v ločeni debati oddaljil od glavnine proti enemu bližnjih grmovij. Spoštovana razredničarka, vajena vseh sort peripetij, je po koncu svojega predavanja odpadnike zlahka izsledila – tudi po morda za spoznanje specifičnem vonju dimnih signalov, ki so se vili iz ne prenzkega sredozemskega grmičevja. Z zavidljivo stopnjo empatije in razumevanja nam je v sebi lastnem slogu odžebala svoje ter nas z vso avtoriteto, pri kateri nikoli ni umanjalo cinično-humornih elementov, anektirala nazaj k matični skupini. Nikomur še na kraj pameti ni padlo, da ne bi sledil in se znova vživel v doživeto in zavzeto predavanje, ki nas je zaradi iskrivosti in zanimivosti vedno znova prevzelo. Takšnih ne delajo več. So žlahtnega letnika in imajo prav posebno in trajno mesto v dragocenih spominih na gimnazijska leta.

Se je pa kmalu zatem dogodil tudi pripetljaj v Vatikanu, kjer sta na prostranem trgu svetega Petra dve duši slabše prostorske orientacije v nepregledni množici nehote odtavali po svoje, kar je zahtevalo posebno organizirano iskalno akcijo. A to je že druga zgodba.

Ta druga zgodba ima predzgodbo, ki se začne z zlomljenim nosom v kopalnici hotela (ne, ni šlo za krvav obračun, Poljanci smo spore znali reševati z besedami) in nadaljuje v bolnici v Rimu, kjer je skrbna razredničarka lahko v skrajno stresnih okoliščinah povadila svojo na latinščini zgrajeno italijanščino. Nesrečna poškodovanka s prav filmsko povitim nosom in modricami je po štiriindvajseturnem opazovanju dobila zeleno luč za odpust in razredničarka si je čisto narahlo oddahnila (verjetno pa si sama pri sebi prisegla, da ne gre nikoli več na ekskurzijo). Za zadnji dan je bil predviden ogled Vatikanskih muzejev, ki so pravi labirint svetovne umetnosti in kulture. Dijakinja, ki jo je pestila *fractura nasi*, in njena najboljša prijateljica sta se med sprehodom po neskončnih hodnikih, polnih zgodovine, potopili v globoke debate o življenju, vesolju in sploh vsem ter šele pri izhodu opazili, da sošolcev in profesorice ni nikjer. So še zadaj ali že zunaj? Kako jih najti, kje jih sploh iskati v tem labirintu? Danes bi to zagato rešili z enim klicem, takrat pa se je zdelo brezupno. Skupina se zvečer vrača v Slovenijo, sami samcati bosta ostali v večnem mestu, s svojo šepavo latinščino in zlomljenim nosom ... Vdani v usodo sta obsedeli na stopnicah pred Sikstinsko kapelo z krasnim pogledom na trg svetega Petra in ugotavljali, da

je bolje, če se pustita najti, kot da brezglavo letata okoli in izgubita še sami sebe ... ko nenadoma zagledata, da nekje na trgu nekdo besno maha. Bila je taista razredničarka, ki je še zjutraj mislila, da je najhujše mimo – dokler ni izgubila dveh ovčic in z njima nekaj let življenja. Vse ostalo je zgodovina, končajmo to srhljivko tako, ko so se vedno končali testi iz latinščine – z modro mislijo: *Forsan et haec olim meminisse iuvabit*. Draga Katja, radi te imamo!

Utrinke četrtega D 1992–1996 je zbral Niko Okorn, sodelavec društva Romano veseli, ki se zavzema za izboljšanje položaja romskih otrok in mladih.